

„Toda, božje Dete, ljubezen moje ljubezni, življenje mojega življenja, jeli res še kaj v meni, kar bi ti mogel dati? Ali bi mogel biti dovolj nesrečen, da bi še kaj zase pridržal? Povej mi, o Jezus, kaj pa ti morem še dati?“

Nato nastane molk, in čez nekaj trenutkov zasliši sv. Jeronim glas božjega Deteta:

„Jeronim, daj mi svoje grehe!“

„Moje grehe! Trikrat sveti Bog, kaj pa hočeš z mojimi grehi?“

„Daj mi jih vse, da ti jih vse odpustim.“

In srce svetega starčka se je topilo v solzah sreče in ljubezni.

(Paillettes d'or.)

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Mačkova in Okroglova hiša stojita vstric na samentem — in sicer ob poti, ki pelje v hribe. Pred Okroglovo hišo se dolži vrt, kjer se igrajo in kratkočasijo Okroglova Anica, Jožek in Mačkov Janez.

Pri Okroglovih imajo v hlevu kobilu. No, in to kobilu napaja navadno desetletni Jožek, pomaga mu pa Mačkov Janez. Čisto v navado je že prišlo, da prileti Janez vsak dan po kosilu k Okroglovim. — „Ali si že napojil kobilu, Jožek?“ — je njegovo prvo vprašanje, ko stopi v sobo. In kako je vesel, če mu Jožek odkima, da kobilu še ni napojena. — „Pa jo grem jaz napojit,“ dé tedaj Janez, in še preden izpregovori, je že v hlevu in odvezuje krotko Seko. Ko jo odveže, stopi v žleb, udari po kobilu, da nagne glavo. Tedaj pa Janez skoči nanjo in se je trdno prime za grivo.

„Hi — hi, trap — trap,“ kriči Janez nad Seko, ponosno jahajoč proti napajališču. Do tja je namreč par streljajev. Ko se Seka napije sveže, čiste vode, pa hajdi hitro domov. Parkrat jo udari Janez z roko po vratu in sune z nogo po plečih. Seka pa leti

dokaj hitro. V hlevu jo spet priveže in stopi nazaj k Okroglovim v hišo.

„Jožek, ali si videl, kako znam jezdit?“ se pohvali Janez preč vsemi.

„Fant, ti jo boš izkupil! Ne poznaš konja. Neša Seka je krotka žival, a vendar se ti zna kaj pripetiti, če boš tako drzen z njo. Pazi, ti rečem, in nikar je ne drvi, če ni potreba,“ posvare Okroglov oče Mačkovega fantka. Janez sicer malo zardi; ne odgovori ničesar — a drugi dan je že zopet stari drznež.

* * *

Nič več ne hodi popraševat Mačkov Janez k Okroglovim, če je kobila že napojena. Zastonj se ozira Jožek in drugi Okroglovi proti vratom, kdaj bo vstopil. Janeza ni več k njm. Potrpite, da vam povem, kaj ga je odvrnilo.

Ni dolgo tega, ko je Janez spet podil Okroglovo Seko z napajališča. Tedaj pa pridirja v divjem diru iz vasi Štepiharjev konj, ki se je splašil hlapcu, ko ga je izpregal. Okroglova Seka se ga ustraši in odskoči v stran, ker je tako nenadno prihitel mimo nje, da ga skoro ni čutila. Ta Sekin skok pa je vrgel Janeza na tla. Padel je na kamenito cesto in se pobil po glavi. Sreča je še bila, da ga ni pohodil Štepiharjev konj. Seka jo je udrla za konjem, a se je pred domačo hišo ustavila in stopila v hlev. Okroglovim se je čudno zdelo, da ni bilo z njo Janeza. Šele drugi dan so izvedeli, ko je hodil Janez z obvezano glavo in tožil Okroglovemu Jožku, kako močno se je udaril. Tistega mu Jožek ni rekel, da je to prav; pač pa ga je spomnil na svarilo očetovo ter mu h koncu pristavil: „Vidiš, Janez, jaz pa ne padem, ker ne preganjam kobile kot ti. To ti rečem, Janez, kdor ne uboga, ga tepe nadloga.“

Vukovoj.

